

tegnat af de Magter, hvis Villie vi have maattet underkaste os, og hvis Bevillie vi have maattet søge, som en Incorporation, der ikke kan taales. Efter disse aldeles indledende Bemærkninger fra Regeringens Side kommer den over til de mere positive Forslag og der, iblandt Andet, siger den Punkt 2: „Ligesom paa den ene Side Kongen har erklæret og fremdeles erklærer, at det ikke er Hans Hensigt at incorporere Hertugdømmet Slesvig i Kongeriget eller at foretage Skridt, som sigter hertil, saaledes kan Kongen ikke samtykke i Noget, der kunde være eller lede til en Sammensmeltning af Slesvig og Holsteen, eller overhovedet en anden og nærmere Forbindelse mellem disse Hertugdømmer indbyrdes, end imellem hvert især af dem og Kongeriget Danmark“. Her er altsaa den Begrændsning, som vi i denne Henseende maae opretholde, og her er Betydningen givet, som vil blive lagt i vor Modstræben i det nu foreliggende Tilfælde. Vi maae gjøre saa meget, vi ville, vi maae forsøge paa at udfnytte det med saa skønne Talemaader, som vi ville, saa vil man dog sige, at det endnu er et sidste Forsøg paa en Incorporation, og man vil gjøre den Incorporation, som maaffee i Tidens Fylde kunde blive mulig, umulig, ved nu at gjøre Modstand paa urette Sted. Vi komme videre, og jeg troer netop til Told sagen selv. „Denne Grundsatning, ved hvilken den saakaldte Slesvigholsteinsisme desinitivt af Kongen forkastes, er ingentunde til Hinder for, at saadanne Baand, som lignede Territorialbestaaffenhed og Analogie imellem Beboernes Næringsforhold, ganske ligesom, ifølge Sagens Natur, stiftet mellem Grændselande, fremdeles kunne vedblive, fordi de indeholde Betingelsen for social og commerciel Samfærdsel. Disse er det en Selsfølge, at Kongen ved en eensartet Lovgivning for bemeldte Hertugdømmer saavel som for Monarchiets øvrige Dele efter Mulighed vil søge at fremme og oplive“. Skulle vi forsøge paa ved en Modstand paa dette Sted at vanskeliggjøre det, som her er forudsat som en temmelig let Mulighed for Monarchiet, og som en fuldkommen Mulighed og til en vis Grad for en Forpligtelse med Hensyn til begge Hertugdømmer? Skulle vi paany fremkalde Paa-

trængen fra uden, og idetmindste sætte Hertugdømmerne i Status quo ante? Er det slegt, vel betænkt og rigtigt? Vi gaae videre. Det er om Armeen, og jeg vil tage det med.

Formanden: Ja, jeg vil dog henstille til den ærede Rigsdagsmand, om det skulde være uanselig, paa den Maade at gennemgaae hele Sagen. Alt, hvad den ærede Rigsdagsmand tidligere har fremført, har jeg ikke gjort nogen Indvending imod; men om vi her skulle optage hele Spørgsmaalet om, hvad der er forhandlet med Udlandet om Hofsteen og Landsdelene, det vil jeg dog henstille til ham selv.

Sfcherning: Jeg er allerede tilfredsstillt ved at have henledet Opmærksomheden derpaa, og skal bede de Herre i den Henseende at gennemlæse P. 39. Vi komme nu til Svarene paa disse Artikler, og disse Svar ere ganske mærkelige. Lad os høre, hvorledes de begynde: „De vil desaaarsag (Det er til Ministeriet, der skrives) være forberedte paa, at vi, for at paaafsynde Afgjørelsen af dette Anliggende, beredvilligen udtale os over Hans Majestæt Kongens os saaledes meddeelte Hensigter, men at vi, fra vor Side, kun kunne gjøre Saadant under den Forudsætning, at vi have en Erklæring for Die, der af dens oprindelige Ophav betragtes som forpligtende, og hvis Udførelse derfor er sikret.“ Stille vi os paa det Standpunkt, at vi sige: Ophavet, ja Ophavet, det er kun det Ministerium, som dengang gav Kongen Raad (vel at mærke, naar det er borte, saa taber Forpligtelsen sin Betydning, saa lader dette sig ikke gjøre, dette Svar ligger langt før den 28de Januar 1852.) Den Regering, som dengang fik hiin Erindring, forend man besvarede den, den have vi beholdt i det Dieblik, at det Afstykke (af 28 Januar 1852) traadte frem, denne Kundgjørelse, som er bygget paa disse Forhandlinger, og nu, nu skulle vi forsøge at frigjøre os derfor, middelbart eller umiddelbart, — vilde dette være forsvarligt? Men lad os sige, det er forsvarligt, thi vi have ingen Tillid til de Personer, som have overtaget Udførelsen, vi ville stille andre Personer i deres Sted; saa spørger jeg: ville andre Personer kunne unddrage sig den Forpligtelse, som ligger i disse Forhandlinger, og, kunne de det ikke, have vi da nogen væsentlig For-